

עליון

עליון קבוץ סעד

בע"ה יז בטבת תשפ"ד | פרשת ויחי | 29.12.23 | גליון מס' 3325

מלחמת 'חרבות ברזל'
העלון (כבר לא רק) במלון - גיליון 11

עליון | עליון

שְׁלוֹמֵי קְשׁוּר בְּחוּט
אֶל שְׁלוֹמֵךְ.

וְהַחֲגִים הָאֲהוּבִים
וְתִקְוֹת הַשָּׁנָה הַנִּפְלְאוֹת
עִם אוֹצַר הַרְיָחוֹת, הַפְּרָחִים,
הַפְּרִי, הַעֲלִים וְהַרְוִחוֹת,
וְעִם הַעֲרָפֶל וְהַמָּטָר,
הַשֶּׁלֶג הַפְּתֹאמִי
וְהַטֵּל,
תְּלוּיִים עַל חוּט הַכְּמִיקָה.

אֲנִי וְאַתָּה וְהַשֶּׁבֶת.
אֲנִי וְאַתָּה וְחַיֵּינוּ
בְּגִלְגּוּל הַקּוֹדֵם.
אֲנִי וְאַתָּה
וְהַשֶּׁקֶר.
וְהַפְּחַד.
וְהַקְּרָעִים.
אֲנִי וְאַתָּה
וּבִרְאֵי הַשָּׁמַיִם שְׂאֵין לָהֶם
חוֹף.
אֲנִי וְאַתָּה
וְהַחִידָה.
אֲנִי וְאַתָּה
וְהַמְּנוֹת.

ל"ז שבת "ויחי" מאזון נבו יט האלח

מנחה גדולה	13: 15
הדלקת נרות	16: 24
מנחה	16: 34
קבלת שבת	
דבר תורה וערבית	
שיעורה של שרית ברזלי	17: 45
סעודת ליל שבת	20: 00-18: 00

וביום השבת

שחרית מניין ראשון	06: 20
סעודת בוקר	11: 00-7: 00
שחרית	8: 00
פרשת שבוע - מרב גולד (באוהל בית כנסת)	11: 00
תפילת ילדים (במשחקה)	11: 00
מנחה א	13: 15
סעודה שלישית (בשרי)	15: 00-13: 30
מנחה ב	16: 15
שיעורון - תרצה אורן, ואמירת תהילים (במשחקה)	16: 45
צאת שבת - ערבית והבדלה בלובי	17: 25
ארוחת ערב.	20: 30-18: 30

במשך השבוע

מנחה 16: 30

פרשת ויחי

שתי שיטות עבודה נהוגות כיום :

אחת- לדבוק באידיאולוגיה ולהיות חסר פשרות: " ייקוב הדין את ההר".

והשניה – פרקטית - לעשות מה שנכון ברגע הנכון, ללא התייחסות לערכים או לקו מנחה.

מיעקב אבינו אנו למדים איך לשלב בין שתי השיטות בצורה אופטימלית.

לאחר הטבח בשכם אומר יעקב: "עכרתם אתי, להבאישני בישב הארץ... ואני, מתי מספר, ונאספו עלי והפוני..."

(בראשית ל"ד, 30).

ולפני מותו אומר יעקב לבניו: "אשר לקחתי מיד האמרי, בחרבי ובקשתי... (שם, מ"ח, 22).

אז נכון שהאידיאולוגיה כלפי יושב הארץ היא: " בחרבי ובקשתי", אולם מכיוון שאנו מתי מספר, האידיאולוגיה

נדחקת מפני הפרקטיקה ברגעים מסוימים.

ד'ותן ציימאליסטה

הנכד, יצחק שלמה סופר לסמו חנוך ז"ל
(במלאת שלושים לפטירתו)

סבא אהוב שלנו.

איזו זכות נפלה בחלקנו לגדול, להתבגר, להינשא ולגדל ילדים לידך, בצילך, באורך.

"מזקנים אתבונן כי פיקודך נצרתי"

זכינו להתבונן בך ולהבין. להתבונן בהליכותיך, בחוכמתך, בטוב ליבך, ולהבין דרך חיים.

"לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעוניי"

ישבנו בשנים האחרונות ביחד כמעט בכל שבת. דיברנו בעיקר בדברי תורה ולימוד. היית שומר איזה חידוד מהנצי"ב או תובנה משעשעת ומשמחת מתרגום אונקלוס. דברי התורה היו ערבים לך, כדבש לפיך, שיחקת בהם ושחקת מהם.

ריבוננו של עולם, תודה על שזיכית אותי לשבת ולהתפלל ליד סבא, כתף אל כתף קרוב ל-40 שנה בבית הכנסת, איזו זכות. לשבת מולו בתור ילד בחדר אוכל, מול אנה פריימן שאתה וסבתא אירחתם בכל ארוחה בשולחן שלכם, ולשמוע סיפורים שעיצבו את ילדותי וזהותי. חלקם נמצאים בספר שלך שממש השבוע יצא לאור! איזו זכות.

חליתי פניך בכל-לב; חנני, פאמרתך.

ליבך הרגיש עמד אתמול מלכת. איזה לב היה לך, סבא.

כמה פעמים אמרת לנו בשבת על דברים שקראת בעלון ועוררו בך התנגדות עזה, אמרת: "החלטתי שלא לכתוב תגובה, חששתי שהתגובה שלי לא תהיה מספיק רגישה".

בשנים האחרונות, בכל אירוע משפחתי כשעמדת לדבר ליבך פעם בחוזקה, קולך היה משתנק לעיתים ועיניך דומעות, במיוחד כשהיית מדבר על החיים עם סבתא הדסה שכל כך אהבת.

בחודש וחצי האחרונים ניסו אויבנו לעקור ולשרש אותנו מאדמת הנגב המערבי. הם אולי הצליחו לפגוע. לפגוע קשה בענפים, אך לא בשורשים. דמיון המילים "לשרש" ו"שורש" היה חביב עליך.

סבא, אתה וסבתא השורשים שלנו. שורשים של אמונה, של מידות טובות, של תורה ועבודה. נמשיך את פועלכם בע"ה בגאון וביתר שאת.

כמה זכינו, כמה זכו ילדינו, בדמות סב, ראש משפחה, מלא כרימון, צח מחשבה וחד זיכרון. מלא חוש הומור, שפתח בפניך גם את ליבם של ילדינו - שכל כך אהבו אותך. היית להם דמות משמעותית של השראה.

אתמול, כשביקרתי אותך, היכו בך ייסורים ומכאובים קשים. ברגע של הפוגה, ניסיתי לספר לך באוזן איזו תובנה מבודחת על סיפורי יציאת מצרים שלמדתי השבוע במלון מהתנהגות הילדים

לא הגבת. דברי התורה כבר לא הצליחו לשעשע אותך, שקעת בייסוריך. זה כנראה היה הסימן לקב"ה שאתה רוצה ללכת, להתקרב אליו ולהשתעשע עימו בדברי תורה.

לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעוניי.

בַּלֵּעַ הַמָּוֶת לְנֶצַח וּמָחָה אֲדַגֵּי יְהוָה דְּמָעָה מְעַל פְּלִפְנִים וְחֶרֶפֶת עֲמוֹ יִסִּיר מְעַל פְּלִהָאָרֶץ כִּי יְהוָה דְּבַר:

סבא אהוב תלמד עלינו זכות בשמיים, על צאצאיך ועל כל עם ישראל. אנחנו צריכים את זה במיוחד בימים האלה.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

למתעניינים!

עד סוף חודש דצמבר 2023 ירדו בסעד גשמים בכמות של כ-62 מ"מ בלבד. (נמסר על ידי יהודה סימון).

עבור הלוחמים ברצועה זו בשורה טובה, אך אנו נמשיך, בכל זאת, להתפלל "ותן טל ומטר לברכה".

אנ' - "מתפקיד"...

קרן רועי (39), חברת סעד, היא עובדת סוציאלית בשדרות, נשואה לשיקו (44), אף הוא עו"ס, ביחידה להתמכרויות בנתיבות. לזוג 5 ילדים: אפק (17), בעז (15.5), אור (12), אמת (9) ורז (3).

קמתי בבוקר 7.10 לקול רעש מוכר. אוספת את הילדים וישר לממ"ד. יום שבת, שמחת-תורה, אני כוננית - מדליקה את הנייד וכבר מדמינת את עצמי נוסעת לשדרות לחמ"ל... אך לא, אחרי מספר דקות מתקבלת הודעה על חשש לחדירה, והפעם באמת. נלחצת, מתכווצת, עם פיג'מה, סוגרת, נועלת, צמודה לנייד וכבר מתחילות להתקבל הודעות מקבוצות וואטסאפ שונות - משדרות, כפר עזה, מחברות בעוטף שלנו ...

אני מקבלת שיחה: נטע בן-עמי, שכנתי בסעד, אחות בתפקידה: "יש מספר פצועים כאן שהגיעו למרפאה בהלם, זקוקים לסיוע של עובדת סוציאלית, יכולה לבוא?" לרגע לא מבינה איך לצאת מתוך ההלם של עצמי, מתוך הממ"ד ומתוך תחושה שבכל רגע עלול להופיע גם כאן מחבל. הפחד הגדול והישן אכן יכול להתממש. "כרגע אין בסעד מחבלים" - נאמר לי. זה נותן לי ביטחון, מתלבשת ויוצאת, מצטרפת לצוות המדהים ובדרך משנת עם שכנתי חיה קופלד, העו"סית אף היא, את מודל מעש"ה = מענה לעזרה ראשונית נפשית.

נכנסת במרץ, ממוקדת, לובשת את הווסט ונכנסת לתפקיד... מקשיבה, מרגיעה, מייעצת, מוזגת, מלטפת ובדיעבד מבינה שגם אני עצמי נתמכת ומתחזקת מעצם הידיעה הברורה ש"כרגע אין בסעד מחבלים". הרי אם הייתי בבית בממ"ד, לא הייתי חשה כך. במקביל קוראת הודעות בנייד: "הצילו!" "תזמינו כוחות ביטחון, בבקשה!" "השתלטו על המשטרה בשדרות!" "יש מחבלים בשכונה שלנו!" "בבקשה, שמישהו יעזור!" קשה, כואב בבטן ובכל זאת יש להמשיך בתפקיד (למזל...)

בצהריים אני חוזרת הביתה מלאה בסיפורים ובחוויות, שלי ושל אחרים... מתלבטת מה לשתף ומה לא, האם כדאי לחשוף זאת לילדים, הרי גם כאן אני בתפקיד... אך תפקיד יותר חשוף, פגיע, כמעט ללא מחסומים ובלילה. בלילה היה קשוח, מאיים, תגובות ללא שליטה. כולם ישנים מלבד הגדול, כל המחסומים משתחררים, והפעם הוא זה שבלית ברירה נכנס לתפקיד: "אמא, תחשבי מחשבות טובות..." - הוא אומר - וממשיך בתפקידו לשמור ולהגן.

בבוקר כבר נערכים לנסיעה, מצב שאנחנו מתורגלים בו, אך הפעם באמת באמת מפחדים. נכון שעדיף לחכות לידיעה מהקיבוץ לאן נוסעים, אך ההמתנה הייתה מלחיצה ומלאה בסימני שאלה. והנה הגיעה ההודעה: יוצאים לים המלח, במחשבה שזה ייקח מספר ימים בלבד. לא היה לנו מושג שזה יימשך מספר חדשים. הרי אם היינו יודעים היינו לוקחים ואורזים גם את זה ואת זה ואת זה... (שכמובן השלמנו, בעזרתם האדיבה של בני משפחה וחברים).

הגענו לים המלח. מחכים לחדרים, שמחים ומתרגשים בכל מפגש עם חברים.

מתמקמים, ועדיין מתמקמים...

וכבר ביום שני באותו שבוע אני צריכה להיכנס לעניינים. צריכה להיפרד מהצורך שלי ושל משפחתי, ולהתפנות באופן מידי לצורכי העבודה, הצוות והפונים. מרגע שאני פוקחת עיניים ועד הלילה, הודעות, טלפונים, משימות, פתרון בעיות וקשיים. נחוץ מענה חירום לתרחיש ההזוי והקשה הזה, שאין לי את הזמן והיכולת להפנים ולהבין.

"עבודה מרחוק" - זה מה שאוכל לתת. "אני מפחדת", "זה לא סובייקטיבי, זה מצב לא נורמלי" - אני מנסה להסביר, ובעיקר לעצמי. אך לאחר מספר ימים מבינה שגם על זה אצטרך להתגבר, ולמצוא דרך להגיע לשדרות, לחמ"ל, ולחבור לעשייה מקרוב. והפעם, ללא ווסט, עדיין... אך לא לבד. "אחים לנשק" איתי - לוקחים, מחזירים, טרמפים עם אנשים טובים, העיקר לשמור על האנרגיות ולייצר לעצמי ביטחון ושמירה.

ובחמ"ל בשדרות - העשייה בשיאה, האנרגיות בשמיים ויש אטרף, אקשן, חוויות משותפות שקצת מוכרות, ובכל זאת מציאות שונה, בלתי נתפסת שעדיין לא מספיק חדרה. חייבים, הרי אני עדיין בתפקיד, וצריכה להיות בעשייה... מאז עברו כבר כמה שבועות, שהעבודה משתנה בהם בכל יום, ואיתה גם התפקיד - ממדריכת צוות למתכללת רווחה בים המלח, "ליגס וגס", לאמא בבוקר או לאמא בלילה. והפעם אני חייבת להתפנות וצריכה להיות גם אמא

אחר הצהרים, וכמובן גם אישה, חברה, חברת קיבוץ ושכנה ועוד ועוד ועוד... וכל זה עדיין שומר, ממסך, מגן ונותן תחושה שעדיין לא הפנמתי (אולי כמו כולנו) באמת את המצב. עם זאת, לרוב אני מרגישה שהעשייה מחזקת ונותנת לי תחושת משמעות של תנועה והתפתחות, ומודה על כך שניתנה לי הזכות. בתקווה לימים של המשך עשייה בשגרה - בבית ובחוץ.

קרן כואי

קהילת סעד שולחת תנחומים מעומק הלב
ומשתתפת בצערם
של גלית וישראל זיסק
בנפול בנם סרן נריה זיסק ז"ל במערכה

האב ישראל יבדל"א היה בוגר חברת הנוער בסעד.
משפחת זיסק, חברי משואות יצחק, הם קרובי משפחה של משפחות ברזלי ופולק בסעד.

התחדשות צל רק צ רצמי התותחית

בסעד חגגו ביום שלישי האחרון את הטלת הביצה הראשונה בלולי הרבייה שבשדות סעד, מאז ה 7.10

הנה הדיווח הישיר מן הלול שלנו:

"ביום שני, מיד לאחר שמיני עצרת, נאלצנו לנטוש את חוות הרבייה, המופעלת ע"י א.מ.י (אפרוחי משואות יצחק) בסעד, בגלל מיקומה בשדות הקיבוץ. רק לאחר כשבוע, התאפשרה הכנסת תערובת, בליווי צבאי. ידענו שהתערובת מופעלת באופן אוטומטי, גם בהעדר עובדים, ושביכולתן של המטילות לשרוד יותר מחודש ללא מזון, אך התרנגולות שכבר היו מיועדות להחלפה המתונו, ורק בשבוע שלאחר מכן הגיע צוות פינוי, להוציא את המטילות והזבל. העבודה באזור מטעי האבוקדו, בהם עלולים עדיין מחבלים להסתתר, הצריכה ליווי צבאי, לכל תנועה באזור. צוות הניקיונות, הגיע עם מספר עובדים מצומצם (עובדים פחדו להגיע לאזור). תאריך הקבלה של פרגיות חדשות ללולי הרבייה נדחה בשבועיים, כדי לאפשר לנו לנקות ולחטא כראוי, והנה, בדיוק לפני שבוע אוכלסו הלולים בפרגיות, וכעת מתחילים גם את עונת ההטלה. בתקווה שרעמי התותחיים הפצצות חיל האוויר וההירוטים, הנשמעים היטב באזור, לא ישפיעו על מצב העופות וביצועיהם".

אשר צברון (אתמק דיווחי תנועת הקה"ד בקבוצת הוואטסאפ "נקום ופנינו").

הזווית שלי על ציונות 2

בדבריה בעלון בשבוע שעבר, פתחה נעמי רסיס-טל וביקשה לומר מה זו ציונות בעיניה בעת הזאת. מבקשת אני לומר מהי ציונות בעיניי בעת הזאת.

מעולם, בכל שנות מגורינו בסעד, לא התפנינו מביתנו. לא במבצע "עופרת יצוקה", כאשר כמעט לא היו ממ"דים בקיבוץ וילדינו היו צעירים, לא ב"צוק איתן", כשכיפת ברזל טרם נכנסה לשימוש, והיו לנו עשרות נפילות של טילים ברחבי הקיבוץ, ולא בסבבים כאלה ואחרים. גם כאשר הפינוי היה מאורגן לבית מלון זה או אחר - נשארנו בביתנו. הרגשנו שבינתנו הוא מבצרנו, שאנחנו לא ניתן לחמאס לנהל את חיינו, ושההישארות שלנו בבית ובסעד עוזרת לחוסן האישי והמשפחתי שלנו.

הגיע השבעה באוקטובר ונפגשנו במציאות שמעולם לא דמיינו, והבנו שהפעם אין ברירה ואנחנו חייבים להתפנות. חלפו כשלושה חודשים, כביש 232 נפתח לכל אורכו, צו אלוף מציין כי התושבים יכולים לחזור לבתיהם, כוחות צבא גדולים מאוד נמצאים בעוטף ובתוך הרצועה, ונדמה כי היום בטוח יותר לשהות בסעד מאשר ערב שמחת תורה. אני מבינה כי עוד לא בשלו התנאים לחזרת כל הקהילה, אך אני תממה מדוע לא יחזור כוח חלוץ? אני מרגישה כי עבורי כוח חלוץ שיחזור לקיבוץ, אשר אנשיו יהלכו בשבילים ובתיהם יהיו מוארים בלילה – כוח כזה יחזק אותי, ואני מאמינה כי גם את החוסן הקהילתי שלנו.

כוח חלוץ שכזה לא יחליש אותנו או את הצבא אלא להיפך. הוא יחזק אותנו ואת הצבא. הוא יסמן לנו ולאחרים כי אנחנו נחזרו! כי החמאס לא ניצח אותנו ואנחנו רק בהפוגה קצרה. המשפחות האלה יחזיקו בשבילינו את הלפיד ואת תחושת ההמשכיות.

מאוד ריגש אותי לשמוע כי חדר האוכל בבארי חזר לפעול, ומגישים בו שלוש ארוחות ביום. אני מרגישה שעובדה זו לא מחלישה אף אחד אלא להיפך. את גבי היא זוקפת.

אני מאמינה כי עלינו לעשות את מה שתחושותינו מכתבות לנו, ולהיזהר שלא להפוך לחיילים במשחק פוליטי לא לנו.

גם אם אנחנו לא יכולים כרגע להחזיר את הקיבוץ לחיים, אנחנו יכולים להחזיר חיים לקיבוץ. כרמל מציין בדבריו בעלון, כי עלינו לגלות סולידריות עם קהילות הנגב המערבי, וכדי לא להחליש את הצבא ומקבלי ההחלטות, עלינו לא לחזור עד שכל קהילות הנגב המערבי יחזרו ליישוביהן.

שתי הערות לדברים אלו:

(1) יש קיבוצים וישובים שמתחילים לחזור, ובארי בראשם.

(2) כיישוב שלא נפגע בשבת השחורה עלינו לתת גב איתן ולהגביר את החוסן האזורי, על ידי כוח חלוץ שיחזור לקיבוץ.

בתקווה שיתקיים בנו הפסוק:

"כִּי-נָחַם ה' צִיּוֹן, נָחַם כָּל-חָרְבֵתֶיהָ, וַיִּשֶׂם מִדְבָּרָהּ כְּעֵדֶן, וַעֲרֵבְתָהּ כְּגֵן-הַיְדֵן; שָׁשׂוֹן וְשִׂמְחָה יִמְצָא בָהּ, תִּזְדָּה וְקוֹל זִמְרָה". (ישעיהו נא).

ענת ek

התיקון השמיני ל"חוק השבות" (12/2023)
"זכותו של האדם לבחור את מקום אזרחותו על פי שיקוליו וארכיו"
- אמתה עליו לחברי קהילת סעד היקרים -

הפולמוס סביב השאלה היכן יהיה "מרכז החיים" שלנו ומה הם גבולות החופש לכל משפחה לבחור לעצמה את מקום מגוריה, עד החזרה הכללית הביתה – לסעד, הביאה אותנו לכתוב את המכתב להלן. אין זה סוד שכולנו משתייכים בתקופה זאת לקהילה גדולה של "אלה החיים על הקצה". מכוחה של עובדה זאת אנו מחוייבים למידה מוגברת של סלחנות והבנה כלפי תופעות שונות של התפרצויות, כעסים, התבטאויות שאינן ראויות וכד'.

ומאידך, חובה עלינו כקהילה, להכיר ולכבד גם רצונות, צרכים וערכים של כל פרט וכל משפחה בתוכנו, ולראות בכך חלק מהחוסן הקהילתי שלנו.

אנחנו כופרים בהנחה שהחיים לטווח זמן ארוך, בצפיפות וברעש, במגדל בן תשע קומות בים המלח, או לחילופין, במגדל בן 12 קומות בירושלים, היא הערובה האידיאלית והיחידה לחוסנה של קהילתנו. לטעמנו, חוסן זה נמדד ביכולת ההכלה, בווייתורים זה לזה, בהכרה שלכל אחד שאיפות וציפיות שונות, ובקבלת העניין כדבר טבעי ומובן מאליו.

המבחן האמתי שלנו לא יהיה היום, גם לא מחר. המבחן יהיה ביום שבו נשוב, כל אחד ואחת, לביתו הפרטי בסעד. אם נצליח לחזור מכל מקום שבו שהינו בתקופת הביניים, כשאנו קהילה אחת, מגובשת ואחודה - הרי שהצלחנו לשמר את "רוח סעד" גם בתקופה הקשה שאנו חווים כיום.

ישנם לא מעט רעיונות ומיזמים שונים כיצד עלינו לעשות זאת, גם בתקופה בה ימצא כל אחד את הפתרון המתאים לו ולמשפחתו.

כאשר הצצנו לאחרונה בתעודות הלידה שלנו גילינו (ולא בהפתעה), שאנחנו כבר בני קרוב לגיל 80 (מה שנקרא בשפת העם – "ילדים גדולים").

וככאלה, נדמה שמותר לנו כבר להחליט (וגם לקחת אחריות), על השאלה היכן נחיה בתקופת הביניים.

בעינינו, לגיטימי ומובן לחלוטין שהצרכים, הרצונות וגם הערכים שלנו עשויים להיות שונים משל משפחות אחרות שמצבן המשפחתי, גיל הילדים, או מצבם הבריאותי שונה משלנו.

חוסנה של קהילה נבחן גם באמון וביחס שהיא רוחשת לקברניטיה ולממלאי התפקידים השונים בה.

לשנינו יש הערכה רבה לעושים במלאכת הקודש הזאת בתקופה הקשה העוברת על כולנו.

אנו מכירים ומוקירים את המאמצים שנעשו על ידם מיד עם הפינוי, למצוא את הפתרון המהיר והיעיל לכולנו. יחד עם זאת, נדמה לנו שמותר להעיר ולהאיר על כמה החלטות וכמה שגיאות אותן חוונו מאז נעקרנו מבתינו. **כולן, כך נדמה, תחת הכותרת - העדר שקיפות מספקת.**

נעסוק הפעם רק בקמפיין המתוזמר היטב נגד החזרה לסעד ("כוח חלוץ").

למה צריכים היינו לגלות בעצמנו (ובמאורח), ש"צו האלוף" שחרר את סעד כבר בתחילת חודש דצמבר?

למה נדרש מכם "להנדס" כתוצאה מכך טיעונים שונים ומשונים, בכדי להעביר לנו מסר שעדיין אינכם רואים בעין יפה את שובנו הביתה, גם לאחר שכבר פג תוקפו של אותו צו צבאי?

ולבסוף, מהיכן נולדה ההסתבכות שלכם באספה האחרונה שדנה בעניין, בין נושא הדיון שהופיע בסדר היום והוגדר כהצעה להצבעה על "מרכז החיים", יחד עם שורה של דוברים שהסתדרו בשורה והסבירו לנו למה עדיין אין אפשרות, אפילו ל"כוח חלוץ", לשוב הביתה?

נסיים בתקווה גדולה שלא יעברו ימים רבים וכולנו, כולל כולנו, נשוב לסעד כקהילה שלמה, בריאה, חזקה ומלאה אנרגיות חיוביות.

חננה ורני ברט

וּשְׁבוּ בְּיַמֵּי אֲלֵינוּ

פתיח : את המאמר כתבתי במוצאי שבת, כמה ימים לפני נפילת הרקטה בבית הכנסת של החטיבה. המאמר מתמקד ברמה העקרונית ועוסק בתהליך מדורג שעלינו, לדעתי, להתחיל לעבור. נפילה מצערת זאת או אחרת אינן משנות מבחינתי את המהות.

יושב בסעד בערב וכותב לעלון. בחוץ שקט, פרק השקט הכי ארוך מזה יותר מ 70 יום. עוד יהיו רעשים, נפילות וכאבים בהמשך, אבל המגמה ברורה: צה"ל עושה את העבודה ברעש גדול והתוצאה מהפעילות הולכת ומתקרבת – שקט.

בסוף מלחמת העצמאות, בסוכות 1948, יצאו כמה עשרות חברי סעד מהתעלות. הקיבוץ סביבם חרב, נותר לעמוד רק בית הביטחון – מעוז בודד מול עזה. נחל עוז, כפר עזה ועלומים עוד לא היו קיימים, בבארות-יצחק החליטו להתפנות וחברי סעד היו צריכים להחליט אם להישאר. זאת הייתה תקופה היסטורית. הם ידעו בדיוק איפה הם מתיישבים, הם ידעו שהביטחון שברירי, הם ידעו שהם די לבד והם החליטו להישאר! קו היישובים קבע את גבולות המדינה, וכך נולדנו באזור החקלאי היפהפה שלנו - 95% גן עדן.

אני גאה בהחלטה של דור המייסדים. מאחורי ההחלטה עמדה התובנה שנאחזים באדמת הנגב גם כשיש סכנות סביב. ההחלטה הזאת היא השורש שלנו.

בשבת השחורה הופתענו כולנו. בין השאר גילינו שגם אנחנו חיים בתקופה היסטורית, ועכשיו התור שלנו להחליט. אני מקווה שגם נכדינו יתגאו בהחלטות שנקבל.

איומים - תמונת המצב :

ישנם עלינו איומים משני סוגים: חדירות וירי תלול מסלול.

חדירות – לעניות דעתי מאז 1948 לא היו הרבה תקופות בהם מצבנו היה בטוח כמו עכשיו. חטיבות שלמות של צה"ל שולטות בסגיעיה ובג'בליה, ולגבי העתיד - הצבא בונה תשובות חדשות שמתייחסות באופן ריאלי לאיום שגילינו, לצערנו, לפני יותר מחודשיים.

ירי תלול מסלול הולך ומתמעט, ונקווה שייפסק לחלוטין. באשקלון, שחוטפת בדרך כלל יותר מאיתנו, חזרו כבר לשגרה. בארצנו למודת האירועים הביטחוניים אין ביטחון של 100% בשום מקום. ההכרה וההשלמה עם כך היא חלק מהחוסן שלנו.

קראתי בעלון האחרון שציונות היום זה להישאר בעורף, מצטער, זה לא ה DNA שלי.

קראתי גם שחשוב להלחיץ את מקבלי ההחלטות ולכן אסור לחזור.

אני לא בטוח שכך זה עובד (בפיצויים לחקלאים, בהם אני עוסק, זה עובד בדיוק הפוך. מי שעובד תחת סיכון מרוויח יותר) ובכול מקרה אין לי כוונה, בגלל שיקול פוליטי, לנתק את השורשים שלנו ולכבות את הרוח שבלעדיה אין לנו סיבה להיות כאן.

הקהילה

בכול החלטה של חזרה לסעד יש להתחשב ביכולת לפתוח מסגרת חינוכית לילדינו, בפתרון בטוח לציבור הוותיקים, וכן להכיל את כול מי שעדיין חוששים לחזור. החששות לגיטימיים ועלינו כחברה לעטוף את כול מי שקשה לו.

לכאורה יש כאן סתירה ולכן אני מציע לפעול בשתי זרועות:

א - **בסיס עורפי בנבו** – שם, לעת עתה, נמשיך בכול העשייה המבורכת כמו עד היום.

ב – **חיל חלוץ בסעד** - שמטרתו להכין את הקהילה והמשק לחזרה מלאה באופן מדורג. המזכירות תפעל להרחיב את חיל החלוץ מידי שבוע, ולהעתיק עוד ועוד פעילויות לסעד.

יש להפעיל את הדור הצעיר בענפים, בשיקום הנוי, בניקוי הבלגאן שתמיד נשאר אחרי הצבא. הנוער הראה את יכולותיו להירתם בסבבים הקודמים, במסגרת נוער צח"י, וצריך לקחת גם הוא חלק משמעותי בחזרה לביתנו. המזכירות תבהיר למוסדות המדינה שאנחנו בדרך הביתה, ותדברן את הרשויות לקבל סידרת החלטות בהתאם. המזכירות תפעל שסעד תהיה צמודה ליישובים תקומה, שובה וכפר מימון בנושא פתיחת מערכות החינוך (פברואר 2024) ולא לקבוצת 0 – 4 ק"מ, בהן אין תאריך לפתיחת המערכות.

כול עוד יישובי הצפון ריקים מתושבים נסראללה חוגג. יישובי עוטף ריקים ומפונים הם ניצחון לחמאס. חזרה שלנו הביתה, כמו של כול יישוב אחר, היא ניצחון משולש: לנו כיחידים, לקיבוץ שלנו ולעם ישראל. ושבנו בנים לגבולם.

אוכלן כנע

מה נשמע אצל החיילים והחיילות שלנו?

יהב הלפרין

בנם של שביט וכרמל הלפרין, נכדם של לאה ואבי הלפרין. משרת בשריון כבר שנה וחמישה חודשים.

בשבוע שלאחר שמחת תורה, יהב אמור היה לצאת ל"שבוע מלחמה" במסגרת קורס מפקדי טנקים. רצה הגורל ופרצה המלחמה הנוכחית, ובמקום "שבוע מלחמה" – הם במלחמה אמיתית מאז. כבר באותה השבת הקפיצו את כלל חניכי הקורס לעוטף. בימים הראשונים היו עסוקים בפינוי גופות ובמשימות סריקה ואבטחה, לאחר כמה ימים חברו לטנקים, כאשר כלל החניכים בקורס שובצו כאנשי צוות. יהב שובץ כנהג ונלחם כשבוע וחצי בצפון הרצועה. לאחר מכן יצא מהרצועה וחבר לחטיבת האם שלו – חטיבה 188. כעת הוא משמש כמפקד של חיילי "הרזרבה" של הגדוד שלו וממתין לשיבוץ כמפקד טנק. (דיווח: כרמל הלפרין)

נתי, ישראל וישי רונה

שלושה חיילים, בניהם של אסתר ואשר רונה:

נתי רונה

התגייס לשריון לאחר שלוש שנות לימוד בישיבת 'רועה ישראל' ביצהר. הוא סיים קורס מפקדי טנקים בחטיבה 401. מיום 27.10 הוא לוחם בצפון רצועת עזה כמפקד טנק.

ישראל רונה

השתחרר באפריל השנה בתום שרות ביחידת 'ספר המדבר' - יחידה מיוחדת של גששים יהודים, והתגייס למילואים כנהג מבצעי. גם הוא נמצא בפאתי העיר עזה.

ישי רונה

התגייס השנה בסוף אוגוסט, כרגע לקראת סיום הטירונות, וגם הוא ישתלב ביחידת 'ספר המדבר'.
כל המשפחה גאה מאוד בגיבורים שלנו! (דיווח: אשר רונה)

צור ברביץ

בנם של הילה וניצן ברביץ, נכדם של עדינה ויוסי ברביץ. צור התגייס במרץ 2023 להנדסה קרבית. מכיוון שיש דברים שהשתיקה יפה להם, לא נפרט מה תפקידו בכוח.

נוכל לספר שמאז הגיוס סיים קורס חובשים ולאחרונה סיים גם קורס מ"כים. הוא שמח על התפקיד המשמעותי ועל הזכות לקחת חלק בלחימה בימים אלו. אי אפשר לספר על צור בלי להודות לסאסי שלקח אותו תחת חסותו בכל סבבי הלחימה, לימד אותו את רזי המקצוע ואסף איתו רסיסי פצמ"רים, דבר שהכין אותו לתפקיד הנוכחי. אוהבים וגאים.

(דיווחה: הילה ברביץ).

רוני אש

בתם של ענת ואליסף אש, נכדתה של מלכה אש.

רוני בתנו משרתת במודיעין פיקוד דרום כמפענחת תצלומי אוויר. היא משרתת מעל שנתיים וצריכה להשתחרר בסוף מרץ. היא עברה את המבצעים 'עלות השחר' ו'מגן וחץ' וחשבה לתומה שאת חצי השנה האחרונה של השירות תעביר בנחת ובחיפוש דילים. אך מישהו תכנן אחרת...

בשבת השחורה רוני הייתה כוננית ולכן הוקפצה כבר בשבע בבוקר. היא אמרה שההורים שלה לא יכולים לקחת אותה כי נפל טיל על הבית של סבתא שלה. סוכס שיבואו לאסוף אותה בתשע בבוקר. למזל כולנו בתשע בבוקר כבר הבנו שאין יוצא ואין בא. ביום ראשון, כשאפשרו לצאת, היא התקשרה לצבא לשאול מה איתה. ענו לה שחיילי העוטף לא מגיעים. לאחר שהתקשה ועקפה סמכויות אישרו לה לבוא. מאז היא עובדת מסביב לשעון...

זו הזדמנות להודות לניצן ברביץ ולעמיחי חביביאן על הד"שים ועל העברת החבילות ב'חרבות ברזל', ובמבצעים הקודמים. אנחנו מאוד גאים בה ומאחלים לה יציאה מהירה לאזרחות ושתגשים את החלומות שלה. **(דיווחה: ענת אש).**

גאים בחיילינו וגם בהוריהם, אשר בנוסף להיותם 'פליטים בארצנו', חווים ימים קשים של מתח וחרדה. מצדיעים להם ומתפללים שכולם יחזרו בריאים ושלמים, וכולנו נחזור במהרה הביתה לסעד. הלוואי שגם חטופינו ישובו לביתם ולמשפחותיהם מהר ככל האפשר!

צורכת האדור: זהבה כרט-ישראל! אנה, פנו אליה בקשר לחיילות הפרטיות se אכת.

ביום שלישי ספג 'בית כנסת חטיבה' פגיעה ישירה, ב"ה לא היו נפגעים. לרבים מאיתנו זכרונות מן הצריף הישן הזה, אחד המבנים הראשונים בסעד. בשנים האחרונות שירת אותנו בנאמנות במניינים משפחתיים ובתפילת הנשים, והפגיעה בו הובילה לתגובות גם מחוץ לסעד.

כך שיתפה למשל הרבנית דבורה עברון: "זכיתי להשתתף בתפילות הראשונות (לפני שעברנו צפונה) ומאז בכל פעם שיכולתי. שם זה הבסיס. משם נוצרו עוד ועוד קבוצות תפילה וקריאה בתורה של נשים". מי יתן ונוכל לחזור ולהתפלל שם במהרה.

התמונה מתוך הקבוצה 'הודעות צח"י בחירוס', ונשלחה על-ידי נחום לנדאו.

“אני רוצה לפנות בהכרת תודה לאיילנות”

קטעים מתוך מאמרה של ג'ולי צוקרמן “לראות ירוק בדרום הארץ”, מתוך כתב העת (באנגלית) “מומנט” נובמבר/דצמבר 2023. תודה לזאב קינן שפרסם את המאמר ב'גריסיס או תפוחי אדמה'.

בנסיעה דרומה לקיבוץ סעד, אני צופה מדי פעם מן החלון ומנסה להפעיל את אפליקציית פיקוד העורף בטלפון שלי. היום ה-5 לנובמבר, הפעם הראשונה שאני עוזבת את עירי במרכז הארץ, למעט ביקור בן 5 דקות אצל בני בבסיס צבאי ליד ירושלים.

לקחנו, בעלי ואני, יום חופש ויחד עם שתי בנותינו אנו מצטרפים לאלפי המתנדבים בכל הארץ העונים לקריאת הקיבוצים והחווות המשפחתיות. אירועי ה-7 באוקטובר השפיעו על אזרחי ישראל ועל יהודים בכל העולם. לא נוכל לברוח מן המציאות החדשה רוויית הכאב, היא ממלאת את רוב רגעי הערות שלנו ושנתנו נשרפת מרוב עצב. המשבר במגזר החקלאי חמור. כי 8000 עובדים תאילנדים ברחו מן הארץ, וסגירת עזה והגדה המערבית פירושה שעובדי החקלאות הפלסטיניים אינם יכולים להיכנס. החוות זקוקות נואשות לעזרה: לקטוף פירות וירקות לפני שיירקבו, הכנת האדמה לזריעות ונטיעות חדשות, מיון ואריזה של מה נקטף, וכל מיני עבודות שגרתיות שאנחנו, שקונים את הפירות והירקות שלנו בסופר או בשוק, חושבים עליהן לעתים רחוקות.

אני חרדה. אני תוהה האם הגיוני שארבעתנו נוסעים יחד. קיבוץ סעד נמנה על 45 הקהילות הנמצאות פחות מ-7 ק"מ מעזה. אני חושבת על הרש גולדברג-פולין, בן של חברים, ואנדריי קוזלוב שאיתו עבדתי, שניהם שבויים בידי חמאס. אני חושבת על שני בנינו, המשרתים בצה"ל. ככל שאנו מתקרבים אנו רואים עדות למצב המלחמתי. מחסומים, כלי רכב צבאיים, רכב של זק"א. התנועה בכביש דלה מאחר ורוב אוכלוסיית האזור נמצא במקומות אחרים: בתי מלון בים המלח, נתניה, טבריה, ירושלים, קיבוצים אחרים ואכסניות בארץ. בקיבוץ עלומים, אנחנו יודעים שהחברים צריכים לקבל אישור צבאי לשהות שם, ואנו יודעים שקיבוץ סעד הפך למעין בסיס צבאי, אבל אנחנו לא יודעים באמת מה נמצא שם או האם ישלחו אותנו חזרה משם.

אנו בדרך לסעד כדי לקטוף אבוקדו, כי בעלי פעם גר בקיבוץ במשך ארבעה חדשים כמדריך של תכנית לנוער מחו"ל ב-1996. היינו אז מאורסים ובאתי לבקר כל שבת. היתה לנו משפחה מאמצת חמה ונפלאה בקיבוץ. (משפחת רותי ודני לזר, הערת המערכת). למדנו שהם פונו עם הקהילה למלון בים המלח, ואיש אינו יודע לכמה זמן. מגיעים לשער הקיבוץ. אנחנו מסבירים לחיילים בשער שבאנו לקטיף, הם נותנים לנו לעבור. איש הקשר שלנו מכוון אותנו למקום המפגש, ואנחנו יורדים מן הרכב כדי לחכות. מיד מתחילים רעשי מלחמה מחרישי אוזניים. יריות? פגזים? אני קופצת עם כל בוס. לאחר ארבעה שבועות התרגלנו לרעשי המטוסים מעל ראשינו, לכיפת ברזל, אבל לא ככה. לא השאגות האלה כל כמה דקות. בעלי מציע לי “להרגיע”.

אני לא רגועה בהמתנה של 10, 20, 30 דקות לבדנו. אני נדהמת מבתי בת ה-14 שמצטרפת לכיתה שלה בזום ללמוד מתמטיקה. “תשמחי עם כל בוס”, אומרת בתי הבוגרת יותר. “זה אומר שהצבא נלחם בחמאס”. יש בה זעם רב על המצב. יש לה חברים מכפר עזה. מחר הוא יום הולדתה ה-23, והיא רוצה לבלות את יום הולדתה בעזרה לחקלאים. “אולי יום אחד אגור בעוטף” היא אומרת.

איש הקשר שלנו מגיע סוף סוף, ואנחנו מטפסים לתוך רכב השטח שלו לנסיעה למטע האבוקדו. “ככה אנו מנצחים”, אומר מתיה (יקותיאל – ש.פ.), איש הקשר. 15 המתנדבים שהגיעו היום זה יותר מהרגיל!”, הוא אומר. “רוב העובדים התאילנדים הקבועים חזרו לחו"ל.” שאלנו האם היו לו פועלים פלסטיניים. “אכן”, אמר. “12 פועלים, אנשים טובים שעבדו כל השבוע, בסעד וביישובים נוספים. ב-7 לאוקטובר, תוך כדי בריחה מן האזור, גם הם נפלו קורבן לחמאס.”

נותנים לכל אחד מאיתנו שק אפור לתלות על הכתף, והסבר בן דקה אחת איך לקטוף את הפרי. אסור לסובב או לחתוך. בעזרת הידיים עלינו לקטוף את האבוקדו מן הגבעול. “שלא יישאר פרי על העץ” מצווה מתיה. אנו מתחילים. העצים מלאים באבוקדו. נשפך מהם אבוקדו. אני מצלמת כי רק צילום יכול להראות איך עץ בודד יכול להחזיק כל כך הרבה, אולי 100 פירות אבוקדו.

תוך כדי הקטיף אני מנסה לספור כמה אבוקדו נכנסים לשק. כל פעם שהוא מתמלא אני סוחבת אותו למכלים הגדולים ושופכת את הפרי פנימה. אחרי השק העשירי אני מפסיקה לספור. חצי שעה אנו קוטפים, מתחיל גבי לכאוב, אבל אני לא עוצרת. אני מכונה, ראשי ריק כעת מן המחשבות הרעות שמילאו אותו מאז ה-7 באוקטובר. כעבור שעתיים, הבנות התעייפו וגבי צועק מכאב, אך אנו מצהירים שנישאר עד הסוף. מתיה מביא ככר לחם, חבילות גבינה, בקבוקי מים, קופסת זיתים, טונה, חמוס. המתנדבים האחרים הגיעו מכל קצות הארץ, ולרבים מהם קשר עם סעד. עוד ישראל-אמריקאי שבתו היתה פעם בשירות לאומי בקיבוץ. אישה דתית מירוחם שחתנה גדל כאן. אדם ממושב גיזו ואישה מתל אביב. צעירה שחזרה לא מזמן מאוסטרליה.

בשעה 14:00 המכלים האחרונים מלאים ומתיה מודיע שהקטיף היומי הסתיים. מתקבצים לצילום אחרון. אחד המתנדבים מסיע אותנו לרכב שלנו. הוריו גרים בסעד. הוא מספר לנו מה קרה בשבת ההיא. בסוף הוא אומר: "היה נס".

הנסיעה שלנו הביתה עוברת ברובה בשקט. אנו עייפים ודואבים, בגדינו, נעלינו ושיערנו מלאים אבק ושאריות קטיף. אדמה מתחת לציפורניים. אנחנו מסכימים: זה היה היום הטוב ביותר שלנו מאז ה-7 באוקטובר. קשה להסביר כמה ממלא זה היה, לעבוד את הארץ כפי שעשו החלוצים הראשונים, לגעת בידיים בעצים ולעזור באסיף שהוא מקור פרנסה. אני רוצה לבכות בהכרת תודה לאילנות על כך שנתנו לי משהו מוחשי לסמוך עליו. על שהציתו מחדש שביב של תקווה. כשאעצום הלילה את עיניי, אני יודעת שאראה ירוק. כעבור מספר ימים אנו שומעת את השורות הבאות מן השיר החדש של **אגי משעול**.

ג'ולי צוקרמן והשק מלא

ממ"ד

עֲכָשִׁי כְּשֶׁהַמָּוֶת זֹחֵל סָבִיב
וְאֶגְזִי הַפָּקוּ נִלְחָצִים אֶל קִלְפֹתָם
אֲנִי מוֹצֵאת מִסְתוֹר בְּעֵבְרִית.
דָּבָר לֹא יֵאָנֶה לִי בְּכַתִּיבָה תַּמָּה
דָּבָר לֹא יֵאָנֶה אִם אֶסְפֵּג בְּאוֹתִיּוֹת
אִם לֹא אֵצֵא מִן הַשׁוּרָה
מְכַנְנֶת לַחִירִיק, דְּחוּסָה בְּתוֹךְ הַסְּמֵךְ
אוֹ בְּטֶן הַגִּימָל עִם הַדְּמָעוֹת הַנוֹטְפוֹת שֶׁל הַחֶטֶף,
שֶׁפֶת קֹדֶשׁ אֶהוֹבָה.
עֲכָשִׁי כְּשֶׁהַכֹּל בְּאֵתוֹ וְהַכֹּל בְּעֵתָהּ
כְּשֶׁהַמָּטֵעַ מוֹשִׁיט וְהַאֲדָמָה חֲרוּשָׁה
אֲנִי עוֹשֶׂה רַק מָה שֶׁרִיֻּלְקָה אוֹמֵר
נוֹתֶנֶת לִיפִי וְלֵאִמָּה לְקָרוֹת לִי
בְּלִי לְחֶשֶׁב שְׂגָה סוֹפִי.

אשוב לעצים ככל שאוכל. בורא פרי העץ. ברוכים יהיו החקלאים, המתנדבים, החיילים, המאפשרים לנו להיות עם חפשי ומקיים בארצנו. ברוכים הם העצים.

(ספר הביכורים של ג'ולי צוקרמן - "ספר ירמיהו" - יצא לאור בשנת 2019. במקור ג'ולי הגיעה מקונטיקט, והיא חייה בישראל עם בעלה וארבעת ילדיהם.)

תראנה וארכה: שרה פולק

קהילה יקרה,

השבוע מסתיימת שנת 2023 ואנחנו עדיין בעיצומה של המלחמה ורחוקים מהבית. לאחר ההצבעה על פתרון דיור קהילתי חלופי הוחלט כי המרכז הקהילתי יישאר בים המלח. לאור החלטה זו, ועוד לפני, משפחות רבות בוחרות לעזוב את המרכז הקהילתי ולמצוא פתרון עצמאי. מצב זה הינו טבעי ונורמלי ואנו רואים כי כלל הקהילות שפנו מתמודדות עם אתגר הקהילה המפוזרת. זוהי משימה של כולנו, כל חברי וחברות הקהילה. חשוב שזכיר לעצמנו, משפחה שבחרת בפתרון עצמאי אינה עוזבת את הקהילה, היא בוחרת בתקופה מורכבת זו את הדבר הנכון עבורה כמשפחה.

פורום קהילה, הכולל את כלל ועדות הקהילה ומלווה על ידי מהות, עמל על פתרונות ופעולות לחיזוק הקשרים והחיבורים ההכרחיים לשמירה על הקהילה שלנו. עלינו יחד לייצר את הדרכים לחיבור החברים באשר הם, לטובת חזרה משותפת הביתה. אנו מזמינים את כלל חברי וחברות הקהילה לקחת חלק במאמץ. מוזמנים לפנות למרכזי הוועדות.

מנהלת משאבי אנוש

צוות האיתור החל לפעול עוד לפני המלחמה לאיתור מנהל/ת משאבי אנוש לאחר סיום עבודתה של הילה אור. המהלכים נעצרו עם תחילת המלחמה ולאחר מסי שבועות חודשה עבודתו של צוות האיתור ואני שמחה לעדכן כי נמצאה מנהלת משאבי אנוש חדשה לסעד. לילך ויאדר, המגיעה אלינו מחצור, החלה את עבודתה בשבוע שעבר והיא תהיה אחת לשבוע, בימי שלישי, בים המלח. לילך החלה את עבודתה מול בעלי התפקידים השונים ואנו מאחלים הצלחה לילך ולכולנו.

דף פייסבוק לקיבוץ סעד

לאחרונה החליטה הנהלת הקהילה על הקמת דף פייסבוק רשמי לקיבוץ סעד. הקמנו צוות מערכת ראשוני ויצאנו לדרך. חברי הצוות הם: יצחק רסיס-טל, קראל לוי, שרה פולק, לירן יניב ואבי הלפרין. לפני כשבועיים הוקם הדף הרשמי ואנחנו מזמינים אתכם לקרוא, להגיב ולשתף את סיפורה של סעד בימים אלה. - [Kibbutz Sa'ad לקיבוץ סעד](#) תודה גדולה ליצ על היוזמה וקידום המהלך ולחברי הצוות. חברים המעוניינים לקחת חלק פעיל בכתיבת התכנים מוזמנים לפנות אל חברי הצוות.

תקציב אגודה וקיבוץ 2024

כאמור בתחילת הדברים, השנה האזרחית מגיעה לסיומה ואיתה גם השנה התקציבית. בשבועיים האחרונים התחלנו לעבוד על תכנית העבודה ומסגרת התקציב לשנת 2024, מאוחר מכפי שתכננו לפני פרוץ המלחמה. יחד עם זאת, אנחנו פועלים, יחד עם בעלי התפקידים בתחומים השונים על מנת שנוכל במהלך חודש ינואר להביא בפניכם את תקציב האגודה הקהילתית ותקציב הקיבוץ לשנת 2024 על האתגרים הנכונים לנו בשנה זו.

לסיום אומר שכולנו יחד (ולחוד) בתוך האירוע המתמשך ואל מול חוסר הוודאות והמורכבות של התקופה. קהילת סעד היא קהילה מיוחדת וחזקה ויחד נמשיך לשמור על לכידותה של הקהילה, גם אם היא פרוסה היום בכל רחבי הארץ.

שתהיה שבת שלום וברכה,

ברכת דרך צלחה שלוחה למספחותינו
 אשר בחרו להצטיק את מאוריהן למקומות אחרים בארץ.
 נשמח להיות צמכת בקשר ולהביא מצל דפי הצלון עם את קולכן.
 ביחד נצבור את התקופה המאתגרת הלו
 ונשמור את התקווה לחזור בע"ה לסעד במהרה בימינו, אמן.

השמחה במלוננו!

מלל טוב וברכות רבות
 לאושר ולשמח דומיניץ
 ולכל המספחה המורחבת
 להולדת הבן
 נכד לאילת ולאוכן ברנע
 נין לרכטי ולהנלי ברנהרד
 כן תלכו לעדלו בימים של שלום, ביטחון ורווחה

תודה רבה לנשים
 המתנדבות בהתמדה
 להכין כל בוקר
 ארוחת עשר לילדי
 הגנים, ותודה
 מיוחדת להדרי מור
 יוסף ולרננה יערי
 שלקחו זאת תחת
 אחריותן.

החז"ל הקטן / נצט חורב

בְּרַגַע גּוֹרְלִי
שְׁמַחְבִּיא תְּהִילִים בְּפִיס הַשְּׂמָאֲלִי
שְׁמִסְמִס "אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ."
לְאִמָּא
וְאִז נִכְנַס פְּנִימָה
עַד הָאִיוֹם הָאֲחֵרוֹן
זֶה הַחֲזִיל הַקָּטָן שְׁעָלוֹל לְחִזּוֹר בְּאֵרוֹן

וְכָל יוֹשְׁבֵי הַמִּפְקָדוֹת
וּמְקַבְּלֵי הַחֲקִלּוֹת
וּמְטַפְּסֵי הַמְדַרְגּוֹת
וְנוֹשְׂאֵי הַדְרָגוֹת
מְבִינִים מְצוּיִן –

בְּסוּף זֶה הַחֲזִיל הַקָּטָן
הִסּוּד שֶׁל הַבְּנִיין
שְׁחוֹבֵשׁ אֶת הַקְּסָדָה
שְׁמַבְצֵעַ אֶת הַפְּקוּדָה
שְׁעוֹשֶׂה אֶת הָעֲבוּדָה
וְזֹאת עוֹבְדָה –

הַלֵּב שֶׁל כּוֹלְנוּ נִשְׁעָן
עַל הַחֲזִיל הַזֶּה, הַקָּטָן.

בְּסוּף זֶה הַחֲזִיל הַקָּטָן
בְּרַגַע הָאֲמֹת
שֶׁלֹא נוֹתֵן לְאוֹיֵב לְהִמְלִיט
שְׁיָשׁוּן שְׁעֵתָיִים
עִם נְעֻלָּיִים
שְׁשׂוֹרְף לוֹ בְּעֵינָיִים
שְׁמַלְכָּךְ אֶת הַגְּדִים
בְּפִיחַ שְׁחוֹר
שְׁהוֹפֵךְ מִשְׁטוֹתֵינִי כִּפְתָאוֹם
לְגִיבּוֹר.

בְּסוּף זֶה הַחֲזִיל הַקָּטָן
בְּלִלְהָ לְבָן
שְׁעוֹמֵד מוֹל הַשְּׁטוֹן,
רִיסִים וְאֲצָבָעוֹת,
זֶה הַחֲזִיל הַקָּטָן
שְׁרוֹאָה אֶת הַזְּנוּעוֹת
שְׁמַחְכָה שְׁעוֹת
בְּמוֹצָב שְׁלִמְטָה
שְׁלֹקֵחַ אֶת הַצָּרְחוֹת
שֶׁל הַחֲבָרִים שְׁלוֹ
הַבִּינְתָה.

בְּסוּף זֶה הַחֲזִיל הַקָּטָן

הַבִּיא לְדַבּוֹס מִיקֵי פֶּרוֹכֵטֵר.

הַשְּׁבוּעַ הַתַּחֲלָנוּ בְּמִלּוֹן נְבוֹ יִם
הַמֶּלֶח בְּכַתִּיבַת אוֹתוֹת בַּסֵּפֶר
תּוֹרָה לְעִלוֹי נִשְׁמַת הַנְּרַצְחִים
וְהַנוֹפְלִים בְּמִלְחָמָה.
צְבִיקָה רִידֵר וְטַל בִּילִיָּה
פְּתָחוּ.
הִיָּה מְעַמֵּד מְרַגֵּשׁ וְחָשׁוּב.